

LBRIS

We know
books

ANTON PARKS

VISUL ETERNITĂȚII
„CARTEA NURÈEI”

CRONICILE ĞÍRKÙ
volumul 1

Traducere din limba franceză de Nicolae Constantinescu

 DAKSHA
aventura cunoașterii
București, 2022

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**PARKS, ANTON****Cronicile Țîrkù / Anton Parks ; trad. de Nicolae Constantinescu. -**

București : Editura Daksha, 2022-

vol.

ISBN 978-973-1965-62-8

Vol. 1. : Visul eternității - Cartea Nurèei. - 2022. - ISBN 978-973-1965-63-5

I. Constantinescu, Nicolae (trad.)

001.9

Copyright© 2018 Anton Parks**Copyright© 2022 Editura DAKSHA - Mysterium Books srl**

Toate drepturile asupra prezentei ediții în limba română aparțin în exclusivitate editurii DAKSHA.

Editura Daksha

0726.334.721

comenzi@edituradaksha.ro

www.edituradaksha.ro

Editor: Sorin Hurmuz

În memoria tatălui meu

(ianuarie, 1939 – decembrie, 2013)

*Istoria este suma tuturor lucrurilor care ar fi putut să fie evitate.***Konrad Adenauer***În viitor, totul este undă; în trecut, totul este particulă.***Lawrence Bragg***[Gaura neagră] ne învață că spațiul poate să fie mototolit ca o hârtie și redus la un punct infinitesimal, că timpul se poate stinge ca o flacără în care suflă și că legile fizicii, pe care le considerăm „sacre”, imuabile, nu sunt deloc așa.***John Wheeler***Cine, dintre oameni, ar putea să accepte că lumea noastră, așa cum o cunoaștem, a rezultat dintr-o nefericită eroare de apreciere?***Anton Parks**

CUPRINS

Nuréea	9
Între mai multe lumi (cuvânt înainte al autorului)	11
Notă	21

Partea întâi:

INTRODUCERE ÎN CRONICILE ĞIRKÛ

1. Bătălia trecutului	25
2. Jefuirea domeniului zeilor	49
3. Planeta în carantină	59
4. Limbajul stelelor și codul secret al vechilor „zei”	77

Partea a doua: FUNDAȚIILE

Introducere	97
1. Ofensa	101
2. Destinul Nuréei	113
3. Mușidimii	131
4. Misterul Casei-Mamă	141
5. Umbra Ga'anzír	163
6. Visul întoarcerii eterne	189
7. Spre frontiera convergențelor	211
8. În spatele luminii aparențelor	237

Partea a treia: TERRAFORMĂRILE

1. Prima zi a ğina'abulilor	253
2. Nașterea lui Ía'aldabaut	271
3. Coborâre spre haosul formelor	283
4. În fața tenebrelor timpului	307
5. Secretul informației ancestrale	325
6. Moștenitorul haosului	347

7. Mama tunetului	359
1. Marele exil	360
2. Epoca Nimra	365
3. Distrugerea lumii vechi	372
4. Crearea <i>ușumgalilor</i> și a <i>amașutumelor</i>	380
8. Trezirea Nuréei	391
Lexic	399
Bibliografie	407

NURÉA

Potrivit vechii doctrine gnostice, revelată în textele de la Nag Hammadi (Egiptul de Sus), Norea era fiica Evei Marelui Înalt, arhetipul însuși al femeii spirituale care poartă puterea neviciată a Mamei Originilor. În această calitate, Norea emană direct din Înțelepciunea Sophia și simbolizează într-un fel Sophia inferioară, care separă lumea vizibilă de lumea invizibilă. Activitatea ei sfidează veacurile Pământului. Ea este prezentă „înaintea zilei în care a existat lumea” (NH* IX, 2 – 28,16-17), în timp ce în *Ipostaza arhonților* (NH II, 4), se implică alături de omenire, deci mai târziu în istoria lumii.

Norea luptă cu forțele obscure (arhonții) ca să instruiască ființele vii și să le transmită primele învățături. Misiunea ei constă în desăvârșirea operei mamei sale. În acest sens, puterile Noreei decurg din Barbélo, Mama Originilor și principiul feminin al mai multor mișcări gnostice.

Epifan din Salamina, episcop și teolog din secolul al IV-lea d.Cr., amintește un document gnostic numit *Cartea Noreei*. În acest manuscris, azi dispărut, Norea ar dezvălui modalitatea de a-i reda lui Barbélo integritatea. Ea ar explica modul în care „bucățile smulse din Mama din înalturi, de către

* Vezi Bibliografia (n.tr.).

arhonul care a făcut lumea” și de alți zei, îngeri sau demoni care îl însoțeau, trebuie să fie reasamblate cu ajutorul puterii conținute în corpuri, care se scurge în timpul raporturilor sexuale¹.

Zoharul (Bereshit 1, 19b) o menționează pe Norea cu numele de „Naama”. Aceasta s-ar fi unit cu Azazel ca să dea naștere unor sucubi. Naama se identifică cu Nammu din cultura sumeriană și cu Nut din vechiul Egipt. Savantul Hipolit din Roma o numește „Nora”, iar episcopul Irineu din Lyon, „Norea”.

Norea personifică și revelația, învățătoarea sau *Noema* în greacă („gândire”, „inteligență”). În această calitate, ea combate corupția materială denunțată de sectele gnostice.

O altă credință gnostică, difuzată de secta sethiană, o transformă pe Norea în fiica Evei pământeste și în soția lui Seth (al treilea fiu avut de Adam și Eva) sau a lui Noe. Potrivit acestei versiuni mai recente, ea ar fi creat descendența sacră a profetilor înaintea venirii lui Iisus Hristos.

Descompunerea numelui său în proto-sumeriană dă *NUR-E-A*²: „foarte înalta din casa apei” sau „distinsa din casa apei” sau „asistenta din casa apei”.

¹ Panarion de Epifan din Salamina (n.a.).

² Litera „o” nu există în sumeriană. *NUR* (veche particulă sumero-akkadiană – M.E.A., intrarea 325) evocă o persoană „elevată”, „distinsă”, „superioară”, „o ajutoare” sau „o asistentă” (n.a.).

ÎNTRE MAI MULTE LUMI

(Cuvânt înainte al autorului)

Astăzi, la apariția acestei lucrări neprevăzute – ce reprezintă o bază solidă și inevitabilă pentru seria mea de cărți, intitulată *Cronicile Gîrkû* – voi fi petrecut jumătate din viață pe culoarele timpului, recompunând un trecut ascuns în care este foarte ușor să te poticnești și să te rătăcești în orice moment. Este un univers impalpabil, unde e ușor să-ți pierzi capul, reperatele, precum și speranțele într-o viață stabilă și „normală”. Acest ultim punct este pentru mine dilema absolută, alegerea cumplită cu care a fost nevoie să lupt până acum și care mă constrânge să fac sacrificii insuportabile.

În pofida unei copilării fericite, a unei familii unite și a unor părinți extraordinari, am trăit totuși în umbra mamei de origine germană, o femeie de excepție în multe privințe. În vederea destinului care mi se pregătea în culise de la vârsta cea mai fragedă, mi-a fost salutară rămânerea sub aripa protectoare a aceluși adevărat monolit de cunoștințe de tot felul, pe care ea îl deținea. Totuși, această mamă iubitoare mi-a transmis și toate spaimile și tulburările sale provocate de furtuna celui de-al Doilea Război Mondial...

La școala primară, micii mei colegi îmi zbieau prenumele cu consonanță anglo-saxonă și-mi ziceau „neamț împuțit”,

dedându-se unor jocuri violente, în timp ce eu stăteam tăcut în colțul meu și-i observam cum se băteau „pentru glorie”. Știau ei măcar ce e „un neamț”? Nici eu nu știam și îmi amintesc că am întrebat-o pe mama mea, care s-a îngrozit auzindu-mă.

Viața a curs sub privirea mea stupefiată, dându-mi o senzație constantă de „invizibilitate”. Copilăria a semănat cu un vis dus până la paroxism, cu senzația că alunecam treptat într-o îmbrățișare finală în care materia s-ar transforma în particule de lumină. „Transparent”, dar foarte prezent, mă simțeam parcă absent din scenariul propriei existențe, unde o mână invizibilă mă desemnase actor principal.

Această percepție de decalare, de distanță nu a dispărut odată cu trecerea timpului. Desigur, am învățat să mă adaptez, să comunic, deci „să mă prefac” a fi ca toată lumea, dar acea decalare mi-a implantat o senzație umiltoare să mă simt diferit, fără să știu de ce, mai ales că eram mai puțin inteligent decât ceilalți.

Parcă mă văd în fiecare an, până pe la vârsta de 12–13 ani, plimbându-mă pe esplanada din Mers-les-Bains sau din Tréport, în vacanța de vară, întrebându-mă dacă acel nou început de an școlar avea să-mi aducă înțelegerea care îmi lipsea și pe care colegii păreau s-o aibă deja... Mi se părea că, în cazul meu, un spațiu enorm de materie cenușie din creier sau multe legături cerebrale rămâneau deconectate. Aveam totuși senzația că acel ansamblu putea „să se trezească” în orice clipă, chiar dacă momentul respectiv întârzia mai mult cu fiecare zi.

Puțin după aceea, la vârsta la care colegii de clasă făceau cunoștință cu primele emoții – care, într-un fel, erau precum

niște tangente la eternitate – eu flirtam cu umbrele unei geneze evanescente. Astfel, la 14 ani, am avut primele viziuni a căror intruziune și frecvență (o dată până la de trei ori pe zi) mi-au marcat viața. Am avut nevoie de câteva luni, chiar de un an, ca să încep să dau un sens acelor informații.

Începând cu 1981, de fiecare dată atunci când se manifestă, fenomenul de flash este în general indus de lumina ambiantă. Spectrul luminos în care mă situez în lumea reală 3D, adică în dimensiunea fizică, este exact ca acela de la începutul viziunii pe care o am în aceeași clipă. Acest fenomen mă deconectează instantaneu de la realitatea fizică.

Asist atunci la un fel de spectacol de sunet și lumină în care îmi apar scene complexe. Aceasta se întâmplă oriunde, independent de intensitatea luminii. Fenomenul, total incontrollabil, irupe în orice moment ca o rază de lumină care țâșnește din neant, pe când timpul pare să se oprească în jurul meu. Am senzația că trăiesc scene între 2 și 20 de minute care, de fapt, durează doar câteva secunde în realitatea noastră, cu o impresie ciudată că sparg o oglindă și alunec de cealaltă parte, spre originea lumilor. Deconectarea de la momentul prezent și neputința controlului sunt pentru mine o adevărată încercare. Este ca și cum aș plonja într-o piscină orbitoare, fără vreun reper pentru orientare.

Disperat, i-am vorbit imediat despre asta surorii mele mai mici, care i-a spus mamei, iar ea, din fericire, în ciuda bizareriei fenomenului, a avut reflexul să mă asculte cu atenție, fără să mă judece în vreun fel, în pofida rădăcinilor noastre creștine. În acea perioadă, nu puteam să prevăd că aceste experiențe neobișnuite vor ajunge să-mi dirijeze viața într-o bună zi.

În prima fază, am fost nevoit „să trăiesc cu acest lucru” și

să evit să le spun ceva celor din jur. În primii doi ani, mama a dactilografiat conținutul câtorva viziuni scrise de mâna mea agitată. Această inițiativă denotă o înțelegere totală, pentru care îi sunt recunoscător. Susținerea ei în perioada tinereții mele a fost continuă și am apreciat-o mult, mi-a fost foarte de ajutor până în ziua în care, pe nesimțite, aceste „experiențe” au devenit complet inefabile și prea secrete prin conținutul lor, ca să-mi permită să le mai împărtășesc cuiva, chiar și propriei mame. Astfel, acest dar, pe care îl consider o povară, a devenit definitiv al meu, cu bune și cu rele.

*

* *

La vârsta de 17 ani, am întâlnit-o pe femeia destinată să-și împartă viața cu mine. Avea să mă iubească și să mă suporte aproape 18 ani, avea să mă susțină din toate puterile, ca în cele din urmă să cedeze, în decembrie 2001, văzând cum mă încăpățânam să scriu primele capitole din *Secretul stelelor întunecate*. Îmi părăsisem locul de muncă cu câteva luni înainte. Fără venituri, ea a înțeles probabil că niciodată nu vom putea să avem împreună o viață „normală”.

Speranțele nu-mi mai hrăneau existența. Cu zece ani înainte, reușisem să refulez orice viziune, orice manifestare de acest gen, sperând să am în sfârșit o viață tihnită împreună cu partenera mea. Această decizie fatidică a provocat o depreciere cumplită a vieții și ființei mele, care m-a tras în jos mai bine de un deceniu. În acea lună decembrie a anului 2001, ultimele temelii ale vieții mele, încă în picioare, s-au prăbușit brusc. M-a cuprins rușinea: nu eram apt nici să

construiesc ceva, nici capabil să fac fericit pe cineva! În acea perioadă, aș fi preferat de departe o existență mai calmă cu „o muncă obișnuită”, cu familie, copii și mai ales cu întreruperea acelor viziuni care mă împiedică și azi să trăiesc bucurii simple și uneori chiar să realizez sarcinile obișnuite ale traiului.

În 2002, părinții mei m-au luat la ei acasă, disperați să mă vadă cum cad în cele mai adânci depresii. În locul canapelei extensibile din camera pe care o ocupam, am preferat să dorm direct pe podea, așa de lamentabilă îmi era starea în acea perioadă. Această găzduire – inițial provizorie, care trebuia să dureze doar câteva luni – s-a prelungit câțiva ani, cât am scris volumele II și III din *Cronici*. De la începutul redactării textului, am înțeles în sfârșit că lupta cu acel destin mă împingea spre o spirală infernală descendentă, al cărei sfârșit fatal îl intuiam deja. Atunci a fost nevoie să mă acomodez cu toate acele imagini ale unei geneze dezlănțuite, să le accept și să le prețuiesc. Ce să fac cu atâtea date? Cum să le așez în perspectivă? După atâția ani de împotrivire, deschideam cutia Pandorei. De acum înainte, era o înfruntare pe viață și pe moarte! Totul ducea spre acea închisoare incredibilă, ale cărei ziduri trebuia acum să le explorez ca să-mi salvez viața și să mă reconstruiesc. Cu inima grea, i-am pus cruce speranței de a duce o viață simplă.

Dar dacă istoria trecutului nostru se găsea la antipozii celei predate în ciclurile școlare și universitare? Toate acele imagini, aflate „în slujba” unei puteri transcendente, formează un tot foarte coerent. Atunci, am scris, iar și iar, până la epuizare, crezând cu naivitate că virusul mă va părăsi poate în cele din urmă ca să-mi permită să ies din acea

singurătate originară... Căci ești singur, cumplit de singur în fața acelor vestigii din alte vremuri.

Începând din acea perioadă, am devenit conștient că nu pot scăpa de propriul destin, iar redactarea *Cronicilor Ğirkù* și cercetările pe care le-am realizat mai apoi mi-au devenit prima preocupare, meserie cu normă întreagă, o muncă greu de suportat care, până acum, nu mi-a întreținut existența niciodată.

Până în prezent, am primit viziuni din mai multe perioade distincte, fiecare dintre ele având detaliile de mai jos:

1. Din aprilie 1981 până în martie-aprilie 1991. În acest interval, am obținut informații despre ansamblul ciclurilor detaliate din *Cronicile Ğirkù*, inclusiv perioada celtică, care va ocupa ultima fază a redactării. În 1991, „am închis ușa” ca să nu mai primesc nimic și să încerc să trăiesc o viață liniștită, calmă și senină. Am avut nevoie de multă hotărâre pentru a stopa fluxul persistent de viziuni.

2. Intervalul 1991–2007 a fost o perioadă relativ liniștită din punctul de vedere al percepțiilor mele. Am avut doar câteva viziuni scurte, în ciuda voinței de a nu mai accepta nimic. Am putut să verific că perioada dintre sfârșitul lui aprilie și sfârșitul lunii mai este extrem de delicată pentru mine (zodia Taurului în care se situează data mea de naștere). În acest răstimp, porțile aceluia trecut inimaginabil, ascuns în cotloanele timpului, vor să se deschidă sistematic. O depresie lungă a început din 1991 și, dorind să mă protejez și să-mi construiesc viața, am obținut efectul invers.

3. În septembrie 2007, cu ocazia călătoriei mele în

Egipt viziunile au revenit în totalitate. Conexiunea mea cu acea țară a redeschis fluxul luminos, fără nicio posibilitate de a mai controla ceva. Acele receptări au fost foarte violente fizic. Ele privesc perioada egipteană detaliată din volumul al IV-lea al *Cronicilor* și mai multe teme abordate în *Testamentul Fecioarei*³.

4. O serie nouă de percepții s-a manifestat în octombrie 2008, cu ocazia celei de-a doua călătorii în Egipt. Alte câteva elemente pentru volumul al IV-lea din *Cronici*, dar și pentru volumul al V-lea.

5. Duminică 12 mai 2013, într-un răgaz de două ore, am primit toate elementele conținute în lucrarea prezentă. Câteva detalii receptate între 1981 și 1991 se găsesc și ele tot aici, dar pe atunci nu înțelegeam multe lucruri referitoare la această parte a istoriei, astfel încât să le dezvălui până în prezent. Reeditările din seria *Cronicile Ğirkù** (volumele II, III și IV), programate la editura Nouvelle Terre (Franța), vor umple această lacună plasând în contextul lor unele evenimente nepublicate până acum. Viziunea receptată pe 12 mai 2013 marchează o nouă cotitură în viața mea. Nu obținusem niciodată atâtea informații într-un timp așa de scurt.

Viziunile sunt nu numai abisale, ci se succed și într-o dezordine ce impune neapărat clasarea și ordonarea lor, pentru a le putea înțelege. A trăi cu acel potop de imagini, având o intensitate strălucitoare și aproape sălbatică, ține de

³ Unele informații obținute cu ocazia viziunilor îmi permit să mă lansez în investigații total neprevăzute în dosarele și scrierile mele (n.a.).

*Toate cărțile din seria *Cronicile Ğirkù* vor fi publicate la editura Daksha